

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa Telekomunikacji Polskiej Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.
przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej
z udziałem M. T. Spółki Akcyjnej z siedzibą w R.
o zmianę umowy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 24 września 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 10 maja 2012 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 10 maja 2012 r., zmienił wyrok Sądu Okręgowego z dnia 13 września 2011 r., w sprawie z odwołania Telekomunikacji Polskiej S.A. od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z dnia 22 grudnia 2010 r. w sprawie zmiany Umowy o warunkach współpracy i wzajemnych rozliczeniach zawartej w dniu 12 lutego 2011 r. pomiędzy M. T. S.A. z/s w R. a Telekomunikacją Polską S.A.

Prezes Urzędu zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w części to jest w zakresie pkt i 1 (zmiana wyroku Sądu Okręgowego) i 3 (rozstrzygnięcie o kosztach). Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie art. 28 ust. 1 pkt 2 Prawa telekomunikacyjnego oraz naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. Prezes Urzędu wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy

do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku, oddalenie apelacji oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem Apelacyjnym i Sądem Najwyższym na rzecz Prezesa Urzędu.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania Prezes Urzędu powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, czy w świetle art. 28 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego w związku z art. 34 Prawa telekomunikacyjnego dopuszczalne jest nałożenie na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego obowiązku taryfikowania w jego stacjonarnej publicznej sieci telefonicznego ruchu telekomunikacyjnego przychodzącego ze stacjonarnej publicznej sieci telefonicznej innego przedsiębiorcy telekomunikacyjnego z zastosowaniem trzech okresów taryfikacyjnych pomimo tego, że w decyzji ustalającej że na rynku świadczenia usługi zakańczania połączeń w stacjonarnej publicznej sieci telefonicznej tego przedsiębiorcy telekomunikacyjnego nie występuje skuteczna konkurencja, został wprowadzono obowiązek zapewnienia dostępu telekomunikacyjnego w zakresie świadczenia usługi zakańczania połączeń w stacjonarnej publicznej sieci telefonicznej, ale nie został określony obowiązek taryfikowania tej usługi z zastosowaniem trzech okresów taryfikacyjnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna Prezesa Urzędu nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania. Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Dlatego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej ustawodawca wymienił obowiązek przedłożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się z tzw. przedsądem, polegającym m.in. na możliwości odmowy przez Sąd Najwyższy przyjęcia skargi

kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). Spełnienie tego wymogu powinno przybrać postać wyodrębnionego wywodu prawnego. Skarżący ma w nim wykazać, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jednocześnie ma obowiązek uzasadnić, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek. Na etapie przedsądu Sąd Najwyższy ocenia jedynie wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie, dlatego wniosek ten musi być przez skarżącego wyodrębniony, oddzielnie przedstawiony i należycie uzasadniony. Dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, czy argumentacji przedkładanej na wcześniejszych etapach postępowania. Choć z reguły jest tak, że argumentacja w zakresie podstaw kasacyjnych oraz wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest podobna, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać. Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem zaskarżenia, realizującym przede wszystkim interes publiczny. Interes ten polega na usuwaniu rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa. W rezultacie uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, iż takie okoliczności w sprawie zachodzą.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, w przypadku wskazania jako podstawy wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. skarżący ma obowiązek nie tylko sformułować samo zagadnienie, ale także – w uzasadnieniu wniosku – przedstawić odpowiednią jurydyczną argumentację wskazującą na dopuszczalność i celowość rozwiązania problemu prawnego w sposób preferowany przez skarżącego, a odmienny od sposobu rozstrzygnięcia tego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych przez Sąd drugiej instancji. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. Samo zagadnienie prawne powinno zaś bazować na

konkretnym przepisie wskazanym w jego treści oraz pozostawać w związku ze sprawą i wnoszoną skargą kasacyjną (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 sierpnia 2012 r., III SK 4/12; z dnia 20 marca 2013 r., III SK 33/12; z dnia 20 marca 2013 r., III SK 37/12).

Skarga kasacyjna Prezesa Urzędu nie spełnia tych wymogów choćby w minimalnym stopniu. Uzasadniając samą potrzebę rozstrzygnięcia powyższego zagadnienia prawnego Prezes Urzędu ogranicza się do ponownego przytoczenia jego treści. Następnie przytacza *in extenso* treść art. 28 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego. W dalszej kolejności przywołuje obszerny fragment z komentarza S. Piątka, by skonkludować jednym zdaniem, że powołany fragment uzasadnia wniosek, że obowiązki nałożone na przedsiębiorców telekomunikacyjnych powinny być bezwzględnie brane pod uwagę przez Prezesa Urzędu przy podejmowaniu decyzji o dostępie telekomunikacyjnym. Następnie Prezes Urzędu przywołuje *in extenso* treść art. 34 ust. 1 i 2 Prawa telekomunikacyjnego, fragment uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2009 r., III SK 28/08 oraz kolejny cytat z komentarza S. Piątka. Konkluduje ponownym przytoczeniem treści sformułowanego zagadnienia prawnego.

Mając powyższe na uwadze, z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.